

Dossier de premsa

mònica

PLE DE FORATS

14.06.2023 – 25.09.2023

santa

Índex

Presentació pàg. 3

Fitxa de l'exposició pàg. 4

Material gràfic pàg. 5

Calendari d'aparicions/desaparicions pàg. 6

Fitxa de les obres pàg. 8

Converses i cicles d'activitats pàg. 45

Altres activitats pàg. 47

Crèdits pàg. 48

Nota de premsa pàg. 51

Contacte premsa pàg. 53

Presentació

Ple de forats comença en forma de pregunta: com ens relacionem amb la imatge contemporània?, amb la imatge que són moltes imatges circulant sense parar tota l'estona i que ens deixa electrificats i esgotats?, què passarà quan les imatges tècniques es mengin definitivament el món?, per què continuar fent exposicions?, no hauríem de conjurar més aviat una apagada general?

Centrant-se en la mirada i les possibilitats de la imaginació, aquesta exposició es planteja, més que mai, com una experiència corporal, en què les obres dels artistes es barregen amb l'arquitectura de l'edifici i els elements expositius, en un *contínuum* que convida a passar una estona deambulant, allunyant-nos de l'angoixa i la captura, reconciliant-nos amb l'alquímia de la visió. Si l'escriptura fixa la volatilitat de la llengua, voldríem fer de la imatge oralitat i no pas escriptura. És a dir, voldríem fer de la imatge no només una tècnica, sinó una cosa que es desborda, assilvestrant-se, fregant l'onomatopeia. Voldríem quedar-nos entre els forats que són la possibilitat de tota imatge.

Que la dimensió temporal de l'exposició sigui igual d'important que l'espacial fa que **Ple de forats** pugui visitar-se en ocasions diferents. En un joc de *fade in* i *fade out*, d'aparicions i desaparicions, la imatge sònica i les possibilitats perceptives del sonor, a poc a poc, ocuparan el Santa Mònica, evidenciant un desig fonamental del projecte: la imatge està entreteixida gràcies a molts llenguatges i matèries. La imatge és temps, la imatge és pedra, la imatge són costures, la imatge és màquina, la imatge és pell, la imatge és violència, la imatge són codis secrets, la imatge és ritual, la imatge és llum, la imatge és obstacle, la imatge és popular, la imatge és desig... La imatge parla en una llengua que se'ns escapa, però que alhora ens encisa en tot allò que s'excedeix, i aquí és on cal quedar-se, i jugar.

A **Ple de forats** conviuen artistes nacionals amb projectes de nova producció i artistes internacionals amb obra ja produïda. La metodologia de treball que proposa el Santa Mònica possibilita que en un procés porós artistes, comissàries i col·laboradors es trobin, donant forma col·lectivament al projecte, en uns temps dilatats que han permès anar a poc a poc descobrint com explicar les nostres preocupacions i desitjos al voltant de la radicalitat d'unes imatges que sí que desarticulen i contraconjuren la mirada automatitzada i saturada. L'exposició també és una sèrie de converses i dos cicles d'activitats que interrompen, desvien i acumulen experiències i preguntes sobre aquelles imatges que, com flaixos de llum pertorbadors, interrompen el nostre món per recordar-nos que encara queden coses possibles.

Ens trobem en un moment que podríem anomenar període d'interregne, el llinar entre un passat i un futur en què la imatge deixarà de ser el que era i el que és, però tampoc sabrem què serà. Entrem als forats sense oblidar que tenim parpelles.

Ple de forats

14 de juny – 25 de setembre 2023

Artistes / Obres:

Alejandra Riera / *Le cinéma. De l'intérieur, instants précédant les images du 19 mars 1895*

Alex Palacín / *Tot el que no tinc*

Alexandre Chanoine / *Cámara-madera-piedra*

Anna Daučíková / *Along the Axis of Affinity II., 2015-2019*

Arthur Jafa / *APEX*

Arxiu Mas / *Postals de la Setmana Tràgica*

Beatriz Olabarrieta / *Be careful, you are the staircase, can't replicate*

Ester Fleckner / *Woodbeds, brimming*

Eulàlia Rovira / *Objecte de desviació / Manipular una branca*

Fernando Gandasegui / *Rompimiento embocadura*

Francesc Ruiz amb Aimarito Gato Grande, Belén Soto, Beltzito, Eskilu, Fernanda, Johan, Marc Gascón, Nacho Perra, Paquita, Roma, Synchron / *Projecte còmic porno amateur*

Hans Eijkelboom / *Photo Notes*

Laure Prouvost / *It, Heat, Hit*

Max Milà / *Perseguint la llum*

Museu Diocesà de Barcelona / *Bust de Santa Florinda / Conjunt litúrgic*

Paula Pérez-Roda / *Variaciones para voz / Conversaciones sumisas*

Rita Sala / *Objeto-Saltito / Saltito*

Rubén Grilo / *Relieves*

s2k2ky / *Ressò*

Sociedad 0 / *Bancs / Passarel·la*

Sofía Montenegro / *Llenar un vacío*

Taller Sarandaca / *Capgrossos*

Taula curatorial i museografia:

Èlia Bagó

Marta Echaves

Sara Torres

Cicles d'activitats comissariats per:

Garbiñe Ortega

Joan Canyelles

Converses comissariades per:

Andrea Soto Calderón

David Bestué

Joan Fontcuberta

Disseny de mobiliari expositiu:

Sociedad 0

Comunicació creativa:

RM

Produït per:

Santa Mònica

Generalitat
de Catalunya

mòni
c
santa

Material gràfic

Descarrega la gràfica i imatges de l'exposició: bit.ly/espai-premsa-SM

**mòni
ca**

Alejandra Riera, Alex Palacín, Alexandre Chanoine,
Anna Daučíková, Arthur Jafa, Arxiu Mas,
Beatriz Olabarrieta, Ester Fleckner,
Eulàlia Rovira, Fernando Gandasegui,
Francesc Ruiz + Projecte Còmic Porno Amateur,
Hans Eijkelboom, Laure Prouvost,
Max Milà, Museu Diocesà de Barcelona,
Paula Pérez-Roda, Rita Sala, Rubén Grilo,
s2k2ky, Sofía Montenegro, Taller Sarandaca

Del 14 de juny de 2023
Al 25 de setembre de 2023

**PLE DE
FORATS**

Èlia Bagó, Marta Echaves, Sara Torres

Gabiñe Ortega, Joan Canyelles,
Andrea Soto Calderón, David Bestué,
Joan Fontcuberta

Entrada gratuïta
Entrada libre
Free entry

sentimental.gencat.cat
La Rambla 7, 08002 Barcelona

**s
anta**

 Generalitat
de Catalunya

**mòni
ca**

Alejandra Riera, Alex Palacín, Alexandre Chanoine,
Anna Daučíková, Arthur Jafa, Arxiu Mas,
Beatriz Olabarrieta, Ester Fleckner,
Eulàlia Rovira, Fernando Gandasegui,
Francesc Ruiz + Projecte Còmic Porno Amateur,
Hans Eijkelboom, Laure Prouvost,
Max Milà, Museu Diocesà de Barcelona,
Paula Pérez-Roda, Rita Sala, Rubén Grilo,
s2k2ky, Sofía Montenegro, Taller Sarandaca

Del 14 de juny de 2023
Al 25 de setembre de 2023

**PLE DE
FORATS**

Èlia Bagó, Marta Echaves, Sara Torres

Gabiñe Ortega, Joan Canyelles,
Andrea Soto Calderón, David Bestué,
Joan Fontcuberta

Entrada gratuïta
Entrada libre
Free entry

sentimental.gencat.cat
La Rambla 7, 08002 Barcelona

**s
anta**

 Generalitat
de Catalunya

Generalitat
de Catalunya

**s
anta**

**mòni
ca**

Calendari d'aparicions / desaparicions

Ple de Forats està pensada també en clau temporal mitjançant un joc d'aparicions i desaparicions que faran única cada visita. A poc a poc i especialment durant el mes de setembre, la "imatge sònica" anirà ocupant el Santa Mònica i ens convidarà a tornar a mirar i a obrir-nos a les possibilitats perceptives del so.

Aparició	Desaparició	Artista i col·laboradors	Obra
14.06	13.07	Paula Pérez-Roda feat. Rafael Sánchez-Mateos Paniagua	<i>Variaciones para voz / Conversaciones sumisas I. Con todos los ojos</i>
13.07	04.09	Paula Pérez-Roda feat. Ángela Segovia	<i>Variaciones para voz / Conversaciones sumisas II. Pero las imágenes son polisémicas</i>
14.06	04.09	Ester Fleckner	<i>Woodbeds, brimming</i>
14.06	04.09	Hans Eijkelboom	<i>Photo notes</i>
14.06	08.09	Taller Sarandaca	<i>Capgrossos</i>
14.06	11.09	Fernando Gandasegui Victor Ruiz Colomer Showtech	<i>Rompimiento embocadura</i>
14.06	11.09	Rita Sala	<i>Saltito</i>
14.06	13.09	Arxiu Mas	<i>Postals de la Setmana Tràgica</i>
14.06	15.09	Sofía Montenegro Valentina Alvarado Jota Cassone Marta van Tartwijk	<i>Llenar un vacío</i>
14.06 24.07	15.09	Eulàlia Rovira	<i>Objecte de desviació / Manipular una branca</i>
14.06	15.09	Museu Diocesà de Barcelona	<i>Bust de Santa Florinda</i>
14.06	18.09	Alex Palacín Mikel Adan Huaqian Zhang Marc Paso	<i>Tot el que no tinc</i>
14.06	18.09	Max Milà	<i>Perseguint la llum</i>
14.06	18.09	Anna Daučíková	<i>Along the Axis of Affinity II., 2015-2019</i>
14.06	20.09	Laure Prouvost	<i>It, Heat, Hit</i>

14.06	20.09	Alexandre Chanoine	<i>Cámara-madera-piedra</i>
14.06	25.09	Francesc Ruiz amb Aimarito Gato Grande, Belén Soto, Beltzito, Eskilu, Fernanda, Johan, Marc Gascón, Nacho Perra, Paquita, Roma, Synchro	<i>Projecte còmic porno amateur</i>
14.06	25.09	Rita Sala Victor Valles Max Milà	<i>Objeto-Saltito</i>
14.06	25.09	Fernando Gandasegui Victor Ruiz Colomer Showtech	<i>Rompimiento embocadura</i>
14.06	25.09	Alejandra Riera	<i>Le cinéma. De l'intérieur, instants précédant les images du 19 mars 1895</i>
14.06	25.09	Beatriz Olabarrieta Max Milà	<i>Be careful, you are the staircase, can't replicate</i>
14.06	25.09	Arthur Jafa	<i>APEX</i>
14.06	25.09	Rubén Grilo	<i>Relieves</i>
14.06	25.09	Max Milà	<i>Perseguint la llum</i>
14.06	25.09	Museu Diocesà de Barcelona	Conjunt litúrgic
14.06	25.09	Sociedad 0	Bancs / Passarel·la
04.09	25.09	Paula Pérez-Roda feat. Éricka Flórez	<i>Variaciones para voz / Conversaciones sumisas III. Escogí esta coreografía para hacerla juntas</i>
04.09	25.09	s2k2ky	<i>Ressò</i>

Fitxa de les obres

Le cinéma. De l'intérieur, instants précédant les images du 19 mars 1895

Alejandra Riera

Teixit original d'*imatges-text*, 2022-2023

2 / 3

Fotografies sobre vidre d'obreres a l'interior de la fàbrica Lumière i línies manuscrites, *archives lieuxdétudes* [A.R.], fragment d'un conjunt més ampli presentat a l'exposició "Jardí de les barreges. Tentatives de fer lloc, fer plaça, 1999 - ..." al MNCARS, Museu Nacional Centre d'Art Reina Sofia, del 5 de maig al 2 de setembre de 2022.

Llegendes de les imatges dels arxius de l'Institut Lumière, cap al 1895:

1. "Taller on es tallava i triaven les peces de vidre, cap al 1895, Fàbrica Lumière de Montpeller (Lyon), Institut Lumière".
2. Dues dones trien entre els vidres trencats els fragments per separar els que arriben als 8 centímetres, tal com indica el cartell que tenen darrere, i llancen els més petits. Fàbrica Lumière de Montpeller, antic barri de Lyon. La llegenda diu: "Triar per llançar els vidres trencats cap al 1895, Fàbriques Lumière de Montpeller, antic barri de Lyon."
3. Una dona cura les mans ferides d'una obrera a causa de la tasca de separar les restes de vidre trencats de plaques que s'havien llançat o per haver tallat les plaques de vidre. La llegenda diu: "Servei mèdic de la fàbrica Lumière, cap al 1895. Fàbriques Lumière de Montpeller (Lyon), Institut Lumière."
4. Una dona prepara emulsions químiques. Funcionant com una màquina de cosir, el cinematògraf carrega la pel·lícula de manera intermitent i més lentament (16

imatges per segon) que el kinetòscop (46 imatges per segon): així, la màquina és menys sorollosa i les imatges apareixen amb més fluïdesa a la pantalla i permeten a un públic ample assistir a la projecció, contràriament al kinetòscop d'Edison, que havia de pagar per fer girar una espècie de roda projectant una imatge animada per poder veure individualment. Pagar per veure les imatges anuncia el balboteig de la indústria del cinema. El cinematògraf també és una càmera més lleugera i portàtil. La llegenda diu: "Taller de preparació i maduració de les emulsions, al voltant de 1895. Fàbrica Lumière".

5. La llegenda diu: "Dones que fan el primer rentat amb aigua dels residus sobre els vidres, al voltant de 1895. Fàbrica Lumière de Montpelier (Lyon), Institut Lumière".

Aquest fragment d'*imatges-text* és acompanyat a *Ple de forats* de la presència d'una "càmera, fusta i pedra de riu" d'Alexandre Chanoine (col·lecció de l'artista), es tracta d'una pedra fixada a una caixa de ressonància de fusta. Aquesta "càmera sense imatges", sense registre ni arxiu, no enregistra, no conserva, ni fixa el visible en cap imatge, el seu misteri és que la seva pedra només preserva la seva pròpia memòria i la del riu, així com la dels gestos de qualsevol ésser que s'hi acosti i la faci girar, també produeix so que s'amplifica com un eco a l'espai al voltant, sense necessitat d'electricitat. Està present com una pregunta que continua les interrogacions i bretxes d'aquest entrellaçament entre imatges-text.

Aparició: 14.06.23 / **Desaparició:** 25.09.23

BIOGRAFIA

Alejandra Riera (Buenos Aires, 1965). Resideix a França des de 1989 i actualment viu al nord de París. Des de l'any 1995 recopila una sèrie de fotografies innovadores i discontinues, així com il·lustracions, textos i documents sobre pel·lícules per a consultes i relats de pràctiques: "Maquetes sense qualitat". El seu tema, entre d'altres, són les estratègies documentals en el camp de l'art. La seva obra es caracteritza per tenir múltiples interpretacions i una col·laboració transdisciplinària.

Des de 2003 s'ha dedicat al projecte 'Investigación sobre el/nostre afuera' i el relaciona amb una història del present. Concretament, realitza una investigació artística sobre fotografies i pel·lícules relacionades amb l'escriptura i la història.

El seu treball s'ha mostrat en públic en nombroses ocasions en el context de l'art contemporani, tant a França com a l'estranger (Documenta XI, 2002, Fundació Antoni Tàpies, Barcelona, 2004-2005, Documenta XII, 2007) i en espais no dedicats a l'art (com, per exemple, la clínica La Borde, on ha realitzat un taller des de 2010).

Des de 2010 imparteix classes de cinema i pràctiques documentals a l'École Nationale Supérieure d'Art de Bourges. Durant els anys 2010 i 2011 va ser assessora artística als Estudis de Postgrau sobre Documents i Art Contemporani a l'European School of Visual Arts d'Angoulême i Poitiers.

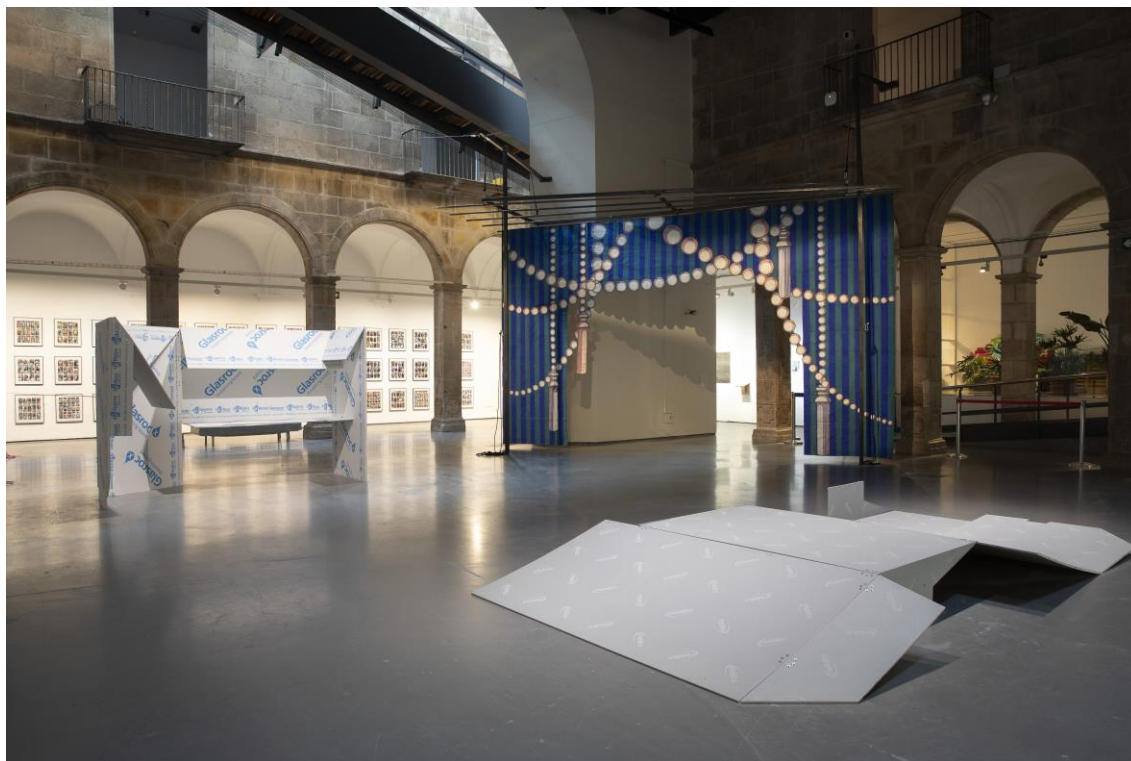

Tot el que no tinc

Alex Palacín

2023

Producció: Mikel Adan, Huaqian Zhang, Marc Paso

Podria ser una simple caixa de cartró. Com totes les que estan escampades pel carrer i que ningú mira. Només ens detenim en els objectes útils i brillants perquè els nostres ulls s'han convertit en detectors de capital simbòlic i diners. Hi va haver altres intents abans. Per dignificar-la, per convertir-la en una altra cosa. En qualsevol altra cosa, en realitat. Per descol·locar-la. Ara mira-la, ja no és una caixa. Quan alguna cosa canvia de mida, descol·loca el seu ús i es converteix en una altra cosa, però en què? On van a parar les coses que van deixar de semblar el que eren? El dimoni està en els detalls, diuen. És com està plegada. El que es perseguia era la imatge de com podria ser la caixa si les condicions per convertir-la en aquesta-altra-cosa-que-ja-no-és-el-que-era es donaven. Tot el que ara es té cap dins aquesta caixa, però tota l'altra part es construeix amb l'invisible que amaga. Però si et fixes, en realitat, en aquesta caixa no hi ha cap a dins. Tampoc caixa. Crec que tot sembla més aviat un deliri de la forma i un deliri de la teva percepció.

Aparició: 14.06.23 / **Desaparició:** 18.09.23

BIOGRAFIA

Alex Palacín és llicenciat en Belles Arts (2009-2015) i màster en Producció i Investigació Artística (2015-2017) per la Universitat de Barcelona. Aquest any, va produir la instal·lació pública/sessió de techno TECHNOTINTINEO per a l'esdeveniment BCN Illum 2020 comissariat per BRAC. També va participar en el programa de residència Enresidència impulsat per l'associació ABAUAQ. El 2019, amb motiu de l'ArtNou

Barcelona i en col·laboració amb el col·lectiu curatorial Gracias por su visita, va presentar l'exposició individual Galán de Noche Serpent Dorada a la galeria Nogueras Blanchard (Barcelona). Aquell mateix any, va presentar el projecte d'investigació Locus Solus versió Minecraft a Hangar.org (Barcelona), una visita guiada a un parc d'escultures digitals comissariat per Serafín Alvarez. El 2018, juntament amb Mònica Planes, va presentar PLAYING WITH A FRUIT IS NOT PLAYING a la Fundació Arranz Bravo (L'Hospitalet de Llobregat), comissariat per David Armengol i Albert Mercadé. També va participar a l'exposició Fuegos cruzados rebotantes comissariada per Luis Bisbe a Halfhouse. Prèviament, la seva obra s'ha pogut veure en llocs com Fabra i Coats-Centre d'Art Contemporani de Barcelona, Espronceda - Centre d'art i cultura, i en el marc d'iniciatives com la Biennal Jeune Création Européenne (2017-2018) o la XX Biennal d'Art Contemporani Català (des de 2016 fins a 2017).

Cámara-madera-piedra

Alexandre Chanoine

2022

Aquesta "càmera sense imatges", sense registre ni arxiu, no grava, no conserva, ni fixa el visible en cap imatge, el seu misteri és que la seva pedra només preserva la seva pròpia memòria i la del riu, així com la dels gestos de qualsevol ésser que s'hi acosti i la faci girar, també produeix so que s'amplifica com un eco a l'espai al voltant, sense necessitat d'electricitat. Està present com una pregunta que continua les interrogacions i bretxes d'aquest entrellaçament entre imatges-text.

Aparició: 14.06.23 / **Desaparició:** 20.09.23

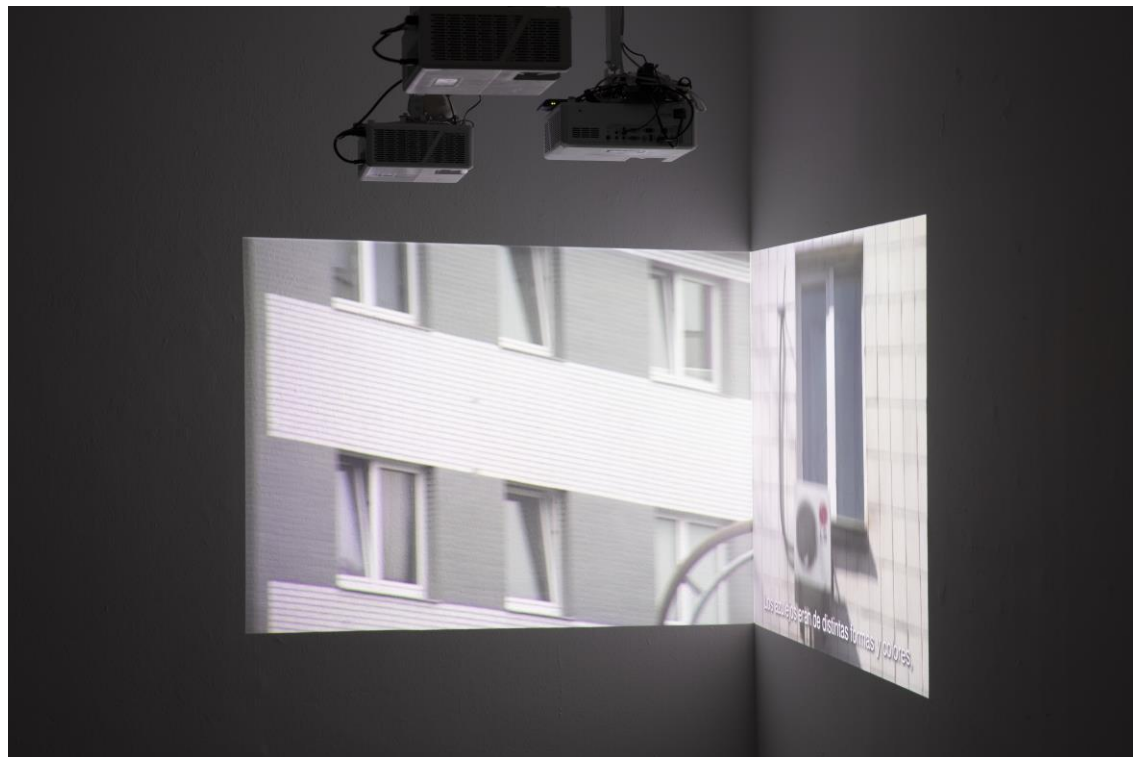
BIOGRAFIA

Alexandre Chanoine (França, 1986) viu i treballa a la Creuse, a França. La seva pràctica artística està principalment orientada cap a l'escultura. Crea objectes amb pedres que alhora són escultures, joguines i instruments. Les manipula, les mou, les fa sonar explorant els poders dels gestos primitius, o dels inicis de l'erosió. Va descobrir el gravat de pedres l'any 2010 a l'estudi de litografia de l'Escola de Belles Arts de Nantes. Aquesta operació consisteix a allisar les superfícies de la pedra litogràfica fregant-les una sobre l'altra amb sorra fina i aigua. D'aquesta manera, descobreix el so que produeixen les pedres. El seu treball adquireix aleshores una dimensió performativa: l'obra ja no és un resultat final, sinó un mitjà per jugar en el present i en l'espai. Les seves actuacions involucren gestos repetitius senzills com ara empènyer, estirar, girar, balancejar...

Along the Axis of Affinity II., 2015-2019

Anna Daučíková

“Vaig decidir unir i juxtaposar els edificis d'Alemanya, on Valery Lamakh va començar la seva trajectòria, i Kiev, on vivia i treballava com a artista. Vaig fer que els edificis es trobessin mútuament a través del moviment de les seves façanes, cobertes de rajoles de ceràmica, formant conjuntament xarxes mòbils, allunyant-se i retrobant-se de nou. Em semblava interessant que després de la guerra, tant a la Unió Soviètica com a Alemanya, per raons clares i no tan clares, un gran nombre d'edificis fossin coberts amb rajoles de ceràmica. En alguns dels seus mosaics, Lamakh havia utilitzat els motius dels seus "esquemes il·lustratius" secrets i els havia introduït il·legalment en els mosaics com un missatge per a les generacions futures. Per a la censura, aquests esquemes, que parlaven sobre l'univers i l'ésser humà, no es van entendre com a tal, sinó que es van llegir com a ornaments sofisticats inofensius.

Volem prevenir l'amnèsia, la pèrdua de memòria i història. Durant la meua feina a l'exposició de l'Artium Museoa, moguda per l'impacte de la guerra, vaig decidir afegir un apèndix a *Along the Axis of Affinity* amb imatges que recollissin la situació a Ucraïna, mostrant les ciutats de nit, al començament de la guerra. Però, sent honesta, això no impedeix que em senti impotent.”

Aparició: 14.06.23 / **Desaparició:** 18.09.23

BIOGRAFIA

Anna Daučíková (Bratislava, 1950) és una artista visual i activista eslovaca que viu entre Praga i Bratislava. Del 1999 al 2011 va ser professora a l'Acadèmia de Belles Arts i Disseny de Bratislava i actualment ensenya a l'Acadèmia de Belles Arts de Praga.

Daučíková és una de les primeres artistes eslovaques a identificar-se obertament com a queer i comprometre's amb el feminisme.

Durant la dècada de 1980, després de graduar-se a l'Acadèmia de Belles Arts de Bratislava, es va traslladar a Moscou. Va treballar en pintures abstractes automàtiques, qüestionant la noció d'autoria. Va viure a la Unió Soviètica durant 12 anys durant el període de la perestroika. Durant aquest temps no va exposar públicament la seva obra d'art. Durant aquest període va produir una sèrie de fotografies en blanc i negre que documentaven certs aspectes de la vida quotidiana de l'era soviètica tardana, com ara "Moscou / Dones / Diumenge" (1989-1990), que mostrava les dones moscovites al carrer. Durant aquest temps també va produir sèries fotogràfiques de gots en els prestatges de les finestres, inclosa "Family Album" (1990). En tornar a Bratislava el 1991, va cofundar la revista cultural feminista eslovaca "Aspekt". Durant la dècada de 1990 va experimentar amb la representació de la sexualitat en el terreny audiovisual, sovint combinant projeccions de vídeo amb presentacions en viu.

Ha exposat en diverses exposicions internacionals importants, com ara "Gender Check" (2009-2010) al Mumok de Viena i a la Zachęta National Gallery of Art de Varsòvia, i "documenta 14" (2017) a Atenes i Kassel. El 2018 va guanyar el Premi d'Art Schering Stiftung i va tenir una exposició individual a l'Institut KW d'Art Contemporani de Berlín.

APEX

Arthur Jafa

Cortesia de l'artista i Gladstone Gallery

Durant dècades, Arthur Jafa ha recopilat imatges de revistes, diaris i anuncis i les ha organitzat en llibres, alguns dels quals ha utilitzat com a referència per al seu treball en cinema i cinematografia. En els últims anys ha traslladat aquesta pràctica al seu ordinador. *APEX* és un arxiu d'imatges digitals que ha presentat de diferents maneres, incloent-ho com a impresos d'art i com a un vídeo de ritme ràpid.

Amb una durada d'aproximadament vuit minuts, el vídeo conté imatges que centellegen al compàs d'un ritme electrònic entremesclat amb un ritme arrítmic. Tretes d'una àmplia gamma de fonts populars, incloent-hi pel·lícules de ciència-ficció i horror, aquestes imatges diverses inclouen: Mickey Mouse; Frederick Douglass i Sojourner Truth; imatges d'insectes capturats amb un microscopi electrònic; atletes negres, músics i artistes; imatges d'un eclipsi; cranis i cossos mutilats. Vistes una darrere de l'altra d'aquesta manera, sorgeixen paral·lelismes i contrastos radicals, en què herois i malvats, passat i present s'entrellacen en el que Jafa ha anomenat "embolics espantosos".

Aparició: 14.06.23 / **Desaparició:** 25.09.23

BIOGRAFIA

Arthur Jafa (Tupelo, Mississipí, Estats Units, 1960). Des de molt jove, Jafa va començar a col·leccionar fotografies i a crear llibres de fotos juxtaposant imatges de diferents contextos, èpoques i antecedents històrics, i ha continuat utilitzant i perfeccionant aquesta pràctica.

Durant la seva infància, Jafa va veure molta ciència ficció, i una de les seves experiències decisives va ser veure "2001: Una odissea de l'espai" (1968), de Stanley Kubrick. Una altra font d'inspiració important és el llegendari trompetista i músic de jazz Miles Davis. Jafa descriu l'entonació musical de Davis com a voluptuosa i austera alhora, una estètica que també cerca en el seu propi treball.

Jafa va ser el director de fotografia de la mítica i onírica "Daughters of the Dust" (1991), dirigida per Julie Dash, que va guanyar el Premi a l'Excel·lència Cinematogràfica al Festival de Sundance. Va ser la primera pel·lícula d'una dona afroamericana en aconseguir distribució a tots els Estats Units. Jafa també ha treballat amb Spike Lee a "Crooklyn" (1994) i amb Stanley Kubrick a la seva última pel·lícula "Eyes Wide Shut" (1999). Jafa també ha realitzat les seves pròpies pel·lícules, com el documental "Dreams are Colder than Death" (2013), que explora el que significa ser negre als EUA d'avui i reflexiona sobre el llegat de Martin Luther King.

La irrupció de Jafa a l'escena artística es va produir amb "Love is the Message, the Message is Death" (2016), que es va estrenar pocs dies després de les eleccions presidencials nord-americanes. L'obra és un vídeo de set minuts ambientat en la cançó de Kanye West "Ultralight Beam", d'inspiració gospel. També ha produït vídeos musicals per a artistes com Solange, Kanye West i Jay-Z, guanyant-se un nom entre un públic nombrós i jove.

L'obra d'Arthur Jafa s'ha mostrat en exposicions i festivals de cinema arreu d'Europa i els Estats Units. Ha exposat en solitari al Museu d'Art Contemporani (MOCA) de Los Angeles (2017), a l'Institut d'Art Contemporani de Boston (2018) i a les Serpentine Galleries de Londres (2017), que és on es va originar aquesta exposició. El 2018 va realitzar una gira per la Julia Stoschek Collection de Berlín i la Galerie Rudolfinum de Praga, per arribar al Moderna Museet d'Estocolm a l'estiu de 2019.

Postals de la Setmana Tràgica

Arxiu Mas

1909

Fundació Institut Amatller d'Art Hispànic

Fotografies d'edificis religiosos profanats i incendiats pels revoltats durant la Setmana Tràgica a Barcelona (del 26 de juliol al 2 d'agost de 1909). Aquestes fotografies, que van ser publicades repetidament a la premsa d'aquella època, també es van editar en format postal per difondre una imatge d'aquests esdeveniments associada al terror i la violència sense cap lideratge, difuminant el context contestatari i revolucionari d'aquestes protestes. El fervor iconoclasta era polític.

Aparició: 14.06.23 / **Desaparició:** 13.09.23

BIOGRAFIA

Adolf Mas (1860-1936) es va formar com a fotògraf a Barcelona a finals del s. XIX. El 1901 funda un primer establiment de venda de material fotogràfic que es convertiria, uns anys més tard, en l'Estudi de Fotografia A. Mas, antecessor de l'Arxiu Mas.

Molt proper als cercles artístics de l'època, es va convertir en el fotògraf de referència d'arquitectes com Josep Puig i Cadafalch, que el va contractar perquè fotografiés els seus edificis com a inventari.

Entre els seus clients habituals hi destaquen institucions nacionals -com és el cas de l'Institut d'Estudis Catalans, la Junta de Museus de Barcelona, el Centre d'Estudis Històrics de Madrid, etc.- i internacionals -la Hispanic Society of America, la Frick Art Reference Library, el Metropolitan Museum, la Harvard University, etc.

Després de la Guerra Civil, l'Arxiu Mas va ser adquirit, el 1941, per Teresa Amatller. Aquest fet va permetre la seva supervivència, incorporant-lo a la col·lecció de l'Institut Amatller d'Art Hispànic.

Be careful, you are the staircase, can't replicate

Beatriz Olabarrieta

Producció tècnica: Max Milà

Agraïments: Fra Angelico

Per a designar la mirada orientada, la llengua francesa recorre a la paraula *regard*, la qual, en origen, no designa l'acte de veure, sinó més aviat l'espera, la cura, la guàrdia, la consideració, l'emboscada. Sota la influència d'aquesta insistència que expressa el prefix de repetició o inversió, *regarder* és un moviment que pretén tornar a prendre sota guàrdia o custòdia.

Focus del sistema d'il·luminació descartat del Santa Mònica, focus del sistema actual del centre, extra focus led, servomotors, Arduino, cables, transformadors, metalls diversos i carrils.

Aparició: 14.06.23 / **Desaparició:** 25.09.23

BIOGRAFIA

Beatriz Olabarrieta (Bilbao, 1982) és llicenciada en Filosofia per la Universitat de Deusto (Bilbao), es va graduar en Escultura per la Wimbledon School of Art (Londres) i

Generalitat
de Catalunya

mòni
c
santa

va obtenir un màster d'Escultura pel Royal College of Art (Londres). Viu i treballa a Londres.

Algunes de les seves exposicions recents són: Ask the Dust, MCA Santa Bàrbara, Estats Units (2018-2019); Stay Twice, Bielefelder Kunstverein (Bielefeld, 2019); Meeting With a Double Agent, Syntax (Lisboa, 2017); The Only Way Out Is In, The Sunday Painter (Londres, 2017), i Book! Don't Tell Me What To Do, Parallel Oaxaca (Ciutat de Mèxic, 2017). Ha exposat de forma individual i col·lectiva a Serpentine Galleries (2016), MOT International (2015) i Lisson Gallery (2015), entre altres. Ha estat artista resident al Museo Experimental El Eco (Mèxic, 2014) i a la Cité internationale des arts (París, 2006).

Woodbeds, brimming

Ester Fleckner

2019 - actualitat

Cortesia de l'artista i Avlskarl Gallery, Copenhagen

Woodbeds, brimming és una sèrie d'estampes úniques de gravat en fusta de triangles, quadrats i pentàgons. Aquestes formes geomètriques bàsiques tenen un format poc ordenat com textos o codificacions en línies que vacil·len, vibren i es superposen, fins i tot alguns caràcters cauen fora del marc. Als marges dels papers, s'apliquen formes addicionals amb un llapis com a notes en una novel·la de butxaca; comentaris escrits en el mateix llenguatge abstracte que el del motiu.

Algunes de les obres es realitzen a partir de bases de fusta que s'han utilitzat anteriorment i es tallen de nou per crear composicions cada vegada més salvatges i superposades. D'aquesta manera, la sèrie continua les històries començades en altres treballs i estableix connexions entre ells.

La geometria sempre és tant signe com imatge, i, com suggereix el títol, les línies desiguals no només semblen textos, sinó també llits, vistos des de dalt i plens de contingut. El llenguatge alternatiu de formes de Fleckner indexa cossos, espais i distàncies, alhora que dialoga amb els sistemes de llenguatge convencionals, com a invitació a llegir, escriure, pensar i sentir de manera diferent. *Woodbeds, brimming* crea un flux de poesia concreta on el caos dels patrons de fusta i les seves estampes augmentades es troben amb la rigidesa i la precisió de la geometria.

Aparició: 14.06.23 / **Desaparició:** 04.09.23

Generalitat
de Catalunya

mòni
c
santa

BIOGRAFIA

Ester Fleckner (Dinamarca, 1983). Treballant des de les epistemologies queer i trans, Fleckner inverteix el valor de l'error, l'inacabament i el desplaçament per arribar a formes caòtiques i intuïtives de conèixer. Fleckner utilitza una estètica abstracta per contrarestar les tendències normatives de produir binaris nous i falsos. Com a tal, les incursions de Fleckner són gairebé sempre seriades i expressament inquisitives; sempre canviant en el camí cap a cap punt final en concret. Les obres es poden llegir com a mapes alternatius per a navegar la representació visual i lingüística fora de la categorització rígida. Fleckner principalment treballa amb el gravat en fusta: una tècnica senzilla, lenta i física que permet les diferències, els errors i la pèrdua de control. Com a material natural, la fusta és adient per a l'exploració de Fleckner sobre les col·lisions entre el cos i les diverses normes culturals. Fragments de text o dibuix sovint s'afegeixen amb llapis com a interacció o diàleg amb les obres gràfiques que l'artista imprimeix. La pràctica de Fleckner s'amplia des dels gravats en fusta per incloure escultures de formigó, dibuixos, treballs de text i lectures performatives.

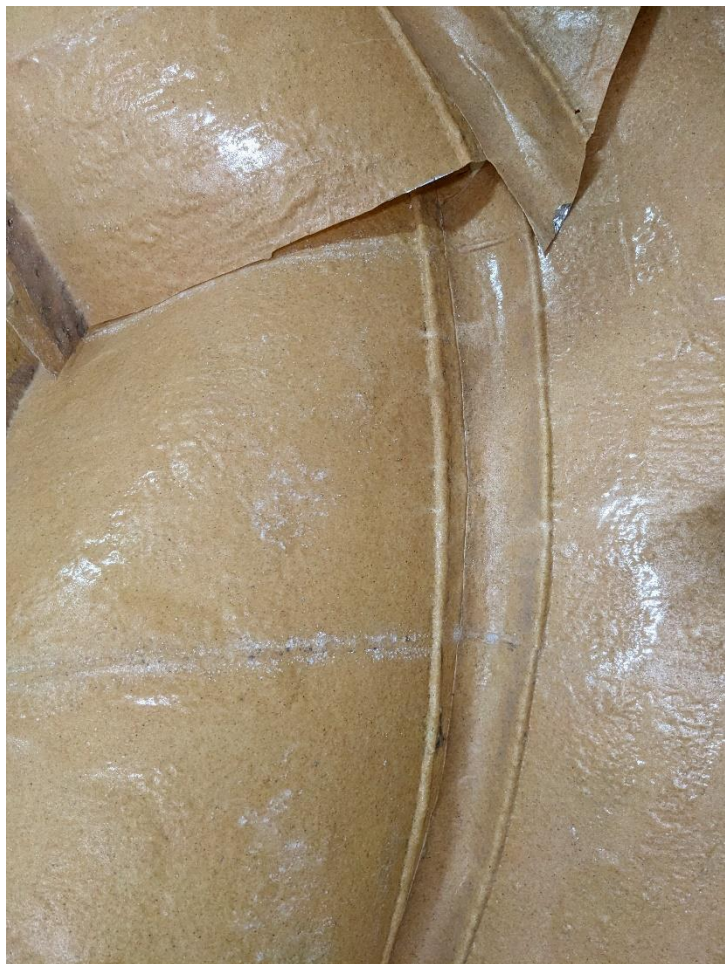
Objecte de desviació / Manipular una branca

Eulàlia Rovira

2013

Producció: Raul Baeza Calleja, Xavi Hernandez Ruíz, Mariano Verdejo

Jorge Bravo, Júlia Gaspar, Julieta Dentone

Objecte de desviació * és un exercici de doblatge escultòric d'una forma del claustre de l'edifici en procés d'obrir-se: el punt on el pilar es bifurca i s'arqueja en dos rumbos. Si estirem dels verbs torçar, arquejar, combar, trobem una consecució de sinònims com girar, desviar, canviar; dislocar, luxar, lesionar; desencaminar-se, corrompre's, perdre's; o malinterpretar, deformar i distorsionar. Com si fos el llenguatge qui desconfia d'allò que vacil·la, o de les formes que no poden contenir-se.

* Es tracta d'una peça que creix. El seu segon temps serà a partir del 24 de juliol.

Manipular una branca és una sèrie de dibuixos seguint la mateixa inèrcia que especula amb el simple gest de partir un pal i s'entreté amb una evidència del llenguatge: doblegar i duplicar han anat sempre de la mà.

Aparició: 14.06.23 / 24.07.23 **Desaparició:** 15.09.23

Generalitat
de Catalunya

mòni
santa c
à

BIOGRAFIA

Eulàlia Rovira (Barcelona, 1985) resideix actualment a Barcelona. Ha rebut el Premi GAC 2020 a l'artista de mitja carrera per la millor exposició en galeria i una beca d'investigació i innovació en les arts visuals de l'OSIC. Ha exposat a la catedral de Girona amb Bòlit-Centre d'Art Contemporani (Girona, 2022, El contorn d'un arc), a galeria ethall (L'Hospitalet, 2020, Esmorteir l'esmoreït), a Twin Gallery (Madrid, 2020, No ver claro. No ver. No.), a Capella de Sant Roc (Valls, 2019, The Eye's Speech –or was it the I speech?) i MACBA (2021), Mercat de les Flors (2021), Fabra i Coats (2020), Sala Amadís (Madrid, 2019), M|A|C (Mataró, 2019), Centre d'Art Maristany (Sant Cugat, 2018), Centre d'Art La Panera (Lleida, 2017).

Des del 2013 col·labora amb l'artista Adrian Schindler amb qui han rebut la beca Premi Ciutat de Barcelona 2020. Han exposat a The Green Parrot (2022) Pradiauto (Madrid, 2021), Homesession (2019), Musée de Bibracte (Saint-Léger-sur-Beuvray, 2018), Galerie Martin Janda (Viena, 2018), àngelsbarcelona (2017), Turf Projects (Croydon, UK, 2016) i Centre Cultural Montehermoso (Vitòria, 2017).

www.eulaliarovira.info

Rompimiento embocadura

Fernando Gandasegui

2023

Col·laboració, dramàtúrgia i disseny: Víctor Ruiz Colomer

Restauració: Marta i Núria Castells, família Castells i Planas i Helena Salvador de la família Germans Salvador

Telons: Germans Salvador

Préstec de telons: Showtex

Ferrer: Gustavo Bernabé

Agraïments: Famílies Castells i Planas i Germans Salvador, Élise Moreau i Marc Vives

Rompimiento fantasía de Germans Salvador

Rompimiento embocadura és una instal·lació performativa sobre imatgeria teatral. En particular, sobre imatges materials creades per sostenir l'esdeveniment escènic: els telons. L'obra, que anirà desplegant-se al llarg de l'exposició, s'inscriu en la corrent subalterna del "teatre barrat o teatre sense teatre", la qual encoratja l'emancipació de la màquina teatral del teatre hegemònic. La màquina teatral seria qualsevol dispositiu teatral amb la finalitat última de no fer teatre, però que en activar-se disposa les condicions de possibilitat per a l'emergència d'altres teatralitats. *Rompimiento embocadura* és, doncs, un homenatge al teatre sense teatre, o més aviat, al teatre sense teatre amb teatre.

A *Rompimiento embocadura*, centenars de telons de Germans Salvador, una coneguda família d'escenògrafs del segle XX, reposen en un suport. Antigues imatges plegades de diverses classes a l'abast de la mà, que només la imaginació pot despertar, o no. Imatges fetes per al temps de la representació, algunes recuperaran una altra vida inesperada. Marta Castells i Helena Salvador, continuadores de la tasca de dues grans famílies d'imaginadors teatrals, duren a terme la restauració *in situ* de diversos telons durant successives sessions públiques, practicant un ofici que està desapareixent.

Ja reparats, els telons seran elevats i sostinguts per una estructura, conformant una escena d'imatges en contínua transformació al llarg del temps de l'exposició.

Els telons restaurats són trencaments, imatges retallades amb una obertura que deixa entreveure fins on vulgui escapar la mirada. *Embocadura* és l'obertura que separa o uneix l'escenari del públic, és a dir, el lloc de fer del de contemplar. *Rompimiento embocadura* disposa d'un espai indiferenciat o escena oberta i transitada entre imatges de paper pintat sense fons, deixant així el teatre a la intempèrie, generant una mena de teatre del buit incandescent. Teatre del buit que no pretén crear noves imatges per al règim escòpic actual, sinó experimentar la possibilitat d'una hantologia escènica que, a través de restes o resclosos, avivi altres teatralitats per recuperar.

Aparició: 14.06.23 / **Desaparició:** 11.09.23

ACTIVITATS RELACIONADES

27.06, 05.07, 13.07, 07.09 / 16:00 h: ***Rompimiento embocadura*** (Restauració de telons) / Fernando Gandasegui amb Marta i Núria Castells i Helena Salvador

15.07 / 10:00 h: ***Rompimiento embocadura*** (Hàptica teatral) / Fernando Gandasegui amb Magdalena Garzón

BIOGRAFIA

Fernando Gandasegui (Segovia, 1988). Artista, comissari i investigador en arts escèniques. Actualment és el comissari dels festivals Domingo a La Casa Encendida i Seqüència a Fabra i Coats, i codirigeix la plataforma web Teatron. La seva obra artística s'ha presentat en diverses institucions nacionals i internacionals, i forma part de la Col·lecció del CA2M i de l'Arxiu de creadors de Matadero. Va formar part del col·lectiu PLAYdramaturgia i ha estat artista resident a Graner, La Caldera o Malavoadora, entre d'altres. Va ser coordinador de Teatro Pradillo a Madrid i va formar part de la seva direcció artística. Ha comissariat cicles per al Festival Punto de Vista, codirigit La Plaza en Verano de Matadero i codissenyat programes de residències i investigació al Centre Cultural d'Espanya a La Paz. Ha dirigit la comunicació de diversos festivals, ha publicat en diversos mitjans, catàlegs i programes de mà, i continua escrivint en el seu blog.

www.tea-tron.com/fernandogandasegui/blog

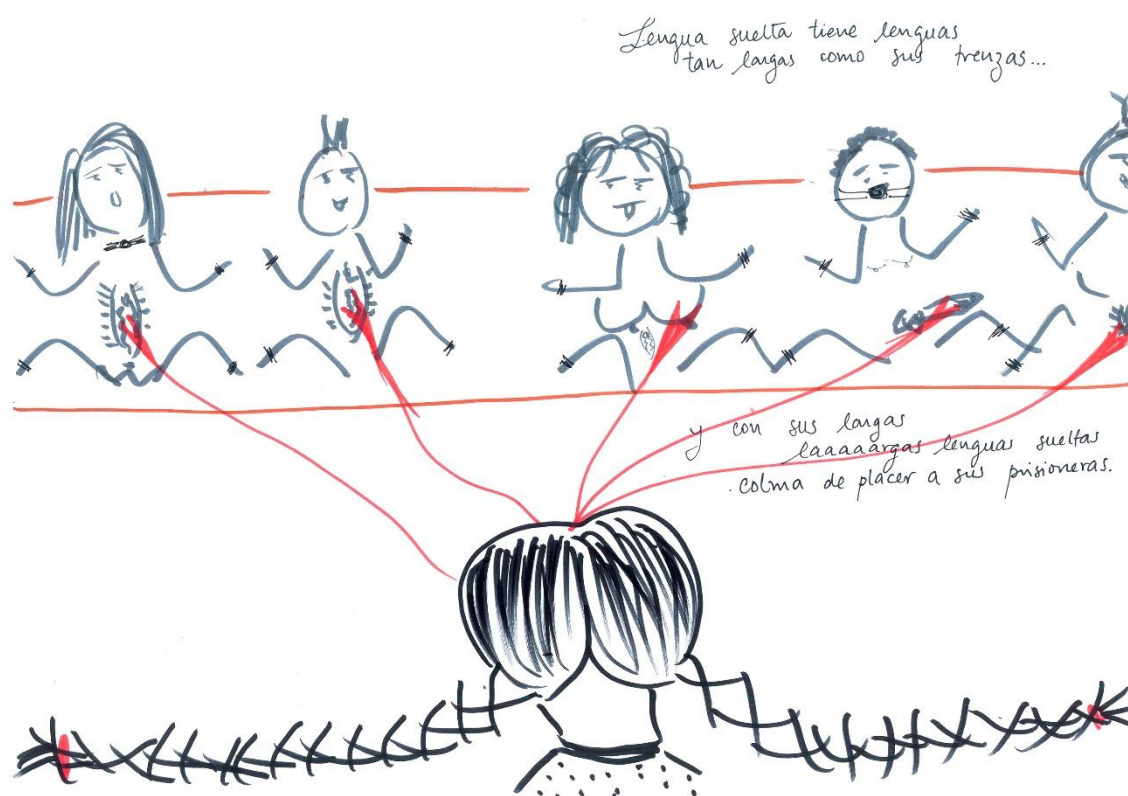
Projecte còmic porno amateur

Francesc Ruiz amb Aimar i Ro Gato Grande, Belén Soto, Beltzito, Eskilu, Fernanda, Johan, Marc Gascón, Nacho Perra, Paquita, Roma, Synchron

2023

Agraïments: Hamaca

Lloguer butaques: Mobles RAM

Imatge: Paquita

Dibuixar malament, dibuixar sense saber dibuixar, suposa enfrontar-se a una manera correcta de fer les coses, al bon gust i a l'acadèmia. La proposta reivindica una pràctica de dibuix allunyada de qualsevol capacitisme, des de l'amateurisme i el desig de fer. La riquesa de les nostres sexualitats és incommensurable, excedeix els nostres cossos i els nostres desitjos. El dibuix pot ser una eina molt útil per explorar aquests límits sexuals.

Una proposta de sala X on es projecta de manera coral el conjunt de clips sexualment explícits, dibuixats i editats per un grup de pornògrafs amateurs.

Aparició: 14.06.23 / **Desaparició:** 25.09.23

BIOGRAFIA

Francesc Ruiz (Barcelona, 1971). Parteix del còmic com a substrat estètic, narratiu i intel·lectual i també com a material històric i operatiu, aplicat a manera de continent o descripció de la realitat. A través de la creació, l'alteració, la restitució o l'acoblament, entre d'altres vies; genera històries possibles que revelen els engranatges a través dels quals es construeixen les identitats individuals i socials, la identitat sexual o també la identitat de la urbs.

Les seves instal·lacions s'han pogut veure a diferents centres d'art i museus nacionals i internacionals: MNCARS (Madrid), CA2M (Madrid), EACC (Castelló), IVAM (València), MACBA (Barcelona), Gasworks (Londres), FRAC Île de France (Paris) i a biennals com la de Venècia del 2015, la de Götteborg del 2017, la biennial Momentum, Moss, Noruega el 2019 o la biennial de Busan el 2020.

www.francescruiz.com

Photo Notes

Hans Eijkelboom

1992-20?

Des de fa gairebé un quart de segle, Hans Eijkelboom recorre els carrers comercials d'innombrables ciutats arreu del món (Amsterdam, Nova York, París, Xangai, Atenes i Kassel) per registrar fotogràficament la vertiginosa diversitat sartorial que caracteritza el capitalisme global, una plèthora de diferències visuals ("superficials") que, vistes des de la perspectiva d'un artista interessat a distingir patrons, és a dir, repeticions, dona com a resultat inevitable un document d'una uniformitat sorprenent.

Alguns dels projectes fotogràfics de Eijkelboom de mitjans de la dècada dels setanta, com el ben titulat *Identiteiten* (Identitats, 1973), preveien dos trets definitoris de la fotografia de carrer per la qual és més conegut i que l'ha preocupat des de principis dels noranta: d'una banda, la seva predilecció programàtica per treballar en sèries (una qüestió de forma) i, d'altra banda, la seva atenció gairebé exclusiva al codi de vestimenta (una qüestió de contingut).

Aparició: 14.06.23 / **Desaparició:** 04.09.23

BIOGRAFIA

Hans Eijkelboom (Arnhem, 1949) és membre d'una generació d'artistes neerlandesos que van jugar un paper clau en l'establiment de la fotografia conceptual a Europa continental. En lloc de centrar-se en l'execució material d'una obra d'art, els artistes d'aquest moviment van destacar la importància del concepte i la idea. Van rebutjar la visió més tradicional de l'art, basada en l'objecte mateix. Per extensió, alguns artistes també van qüestionar la noció d'art elevat i art baix.

**Generalitat
de Catalunya**

mòni
c
santa
a

La fotografia va ser un mitjà important en aquesta evolució. Les instantànies van entrar al món de l'art, permetent als artistes dedicar una atenció mínima a la producció material real de l'obra. Hans Eijkelboom va ser fortament influït per l'art conceptual. Va debutar a l'exposició famosa Sonsbeek de 1971, que incloïa obres d'artistes conceptuals com ara Carl Andre, Robert Smithson i Ed Ruscha.

El mateix Eijkelboom va ser sovint el subjecte de les seves primeres obres. Per a *With My Family* (1973), va demanar a mares amb dos fills que s'asseguessin amb ell al sofà per a una fotografia. El resultat és una sèrie de "fotos de família", cadascuna de les quals sembla autèntica, però que, vistes com a conjunt, plantegen preguntes sobre la facilitat amb la qual un pare pot ser substituït en una família.

Per a la sèrie *Beautiful* (1979), Eijkelboom va explorar els prejudicis de l'estrany sobre els altres. Va demanar a un transeünt aleatori que assenyalés una persona "bonica" al carrer. Després va fer un retrat de la persona en qüestió i li va demanar que fes el mateix. La sèrie acaba quan el subjecte de la fotografia no pot trobar ningú que consideri bonic.

Una gran part de l'obra d'Eijkelboom s'ha publicat en llibres de fotografia. Els seus llibres més coneguts són *In de Krant* ("En el diari", 1978), que consisteix en fotos de diaris en les quals es pot veure Eijkelboom en segon pla, *10-Euro Outfits* (2010), amb trenta autoretrats amb peces de roba que costen com a màxim 10 euros, i *People of the 21st Century* (2014), una col·lecció de les seves Notes de Foto preses a cinc-centes ciutats diferents. Les obres originals reproduïdes en aquests llibres es poden veure al Museu de Fotografia de l'Hague.

L'obra d'Eijkelboom també s'ha exposat a Documenta14. Fins al 16 de juliol, el Museu Nacional d'Art Contemporani d'Atenes va exposar la seva obra *The Street & Modern Life*. Aquesta sèrie de retrats de compradors i altres obres es mostrarà a Kassel.

It, Heat, Hit

Laure Prouvost

2010

© the artist. Cortesia de l'artista i carlier | gebauer (Berlín/Madrid)

It, Heat, Hit construeix una història mitjançant una seqüència ràpida de comentaris escrits i fragments d'incidents quotidians i imatges filmades per l'artista. Imatges innocents i agradables, com una granota nedant o una escena de carrer nevada, són seguides per declaracions d'amor i violència implícita, que poc a poc s'intercalen amb imatges estranyes i desconnectades, com primer pla de flors, parts del cos o aliments.

L'estat d'ànim de la pel·lícula es torna progressivament més fosc i inquietant, encara que res es diu directament. La intensitat creixent de la pel·lícula es reforça pel ritme opressiu d'un tambor que acompanya trossos de música i discurs.

Com en altres pel·lícules de Prouvost, el ritme posa a prova els límits de la percepció i dificulta la comprensió de cada imatge i comentari. La visualització repetida canvia subtilment el que s'entén cada vegada, posant de relleu de nou la fugacitat del significat i les nocions de realitat.

Aparició: 14.06.23 / **Desaparició:** 20.09.23

BIOGRAFIA

Laure Prouvost (Croix, França, 1978) és una artista francesa que viu i treballa a Amberes, Bèlgica. El 2002, va obtenir el seu BFA a la Central St Martins de Londres i va estudiar el seu MFA al Goldsmiths College de Londres. També va participar en el Programa Associat LUX. S'han realitzat exposicions individuals en llocs com ara 'AM-

**Generalitat
de Catalunya**

mòni
c
à
s
anta

BIG-YOU-US LEGSICON', M HKA - Museu d'Art Contemporani d'Amberes, Bèlgica (2019); Palais de Tokyo, París (2018); BASS Museum, Miami (2018); They Are Waiting for You, Performance for stage al McGuire Theatre, Minneapolis (2018); SALT Galata, Istanbul (2017); Kunstmuseum Luzern (2016); Pirelli HangarBicocca, Milà (2016); Museum Für Moderne Kunst, Frankfurt (2016); Red Brick Art Museum, Pequín (2016); Haus Der Kunst, Munic (2015); New Museum, Nova York (2014); Laboratorio Arte Alameda, Ciutat de Mèxic (2014); Max Mara Art Prize for Women, Whitechapel Gallery, Londres i Collezione Maramotti, Reggio Emilia (2013); i The Hepworth Wakefield (2012). El 2011, Prouvost va guanyar el Premi d'Art MaxMara per a dones i va ser la guanyadora del Premi Turner el 2013. Prouvost va ser seleccionada per representar França a la 58a Biennal de Venècia el 2019.

Perseguint la llum

Max Milà

2023

Agraïments: Marc Monllau, Pau Redó

La velocitat a la qual es mouen els focus és la del caminar humà, convidant-nos a adaptar-nos al mateix ritme de la llum. Llavors es podria imaginar que el ritme al qual es mou la peça és la velocitat de la llum, i que la visió és, efectivament, des del punt de vista de la llum. Però, paradoxalment, el que sentim és que allò que es mou és l'entorn, mentre que la llum sempre es manté estàtica.

És com si tot el museu fos conduït pels rails en els quals es subjecten els focus. És la paradoxa de la llum viatjant.

Aparició: 14.06.23 / **Desaparició:** 25.09.23

BIOGRAFIA

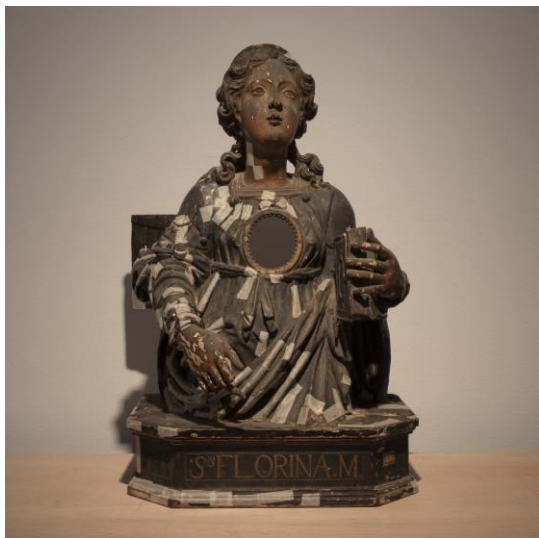
Max Milà Serra (1994) extreu la seva pràctica de la vida quotidiana, la natura i el món construït, que transforma mitjançant la llum i el moviment amb l'objectiu d'arribar a una comprensió més profunda d'ells. Les seves obres són instal·lacions, instruments de llum, objectes il·luminats i objectes emissors de llum que prenen vida mitjançant el moviment.

Bust de Santa Florinda / Conjunt litúrgic

Museu Diocesà de Barcelona

Bust reliquiari de Santa Florinda. Bust reliquiari representant santa Florinda en talla policromada d'estil barroc del segle XVII. Procedeix de l'església de Betlem de Barcelona. Al centre del bust reliquiari hi ha una cavitat on es guardava la relíquia de la santa per ser exhibida, i així dins d'un únic objecte litúrgic permetia reunir la imatge de veneració de la santa i la relíquia que es conservava.

La imatge ingressà al Museu Diocesà de Barcelona a la primera etapa de la formació de la col·lecció del museu (1916).

Al matí del dia 22 de juliol de 1936, el Seminari Conciliar de Barcelona, edifici on estava ubicat el Museu Diocesà, va ser incendiat en esclatar la Guerra Civil. L'incendi va cremar moltes de les peces que es conservaven al Museu i altres peces que es van poder salvaguardar van ser molt afectades per les flames i el fum com es mostra en el bust reliquiari de Santa Florinda. Podem veure en aquesta peça aixecaments amb butllofes i algunes fissures provocades per les altes temperatures a què es va sotmetre la imatge durant l'incendi.

Conjunt Litúrgic. A l'interior del maletí litúrgic es conserva una copa de vi emprada com a calze, un platet de servei de cafè emprat com a patena, una polvorera emprada com a píxide i un mocador emprat com a corporal o purificador.

Aquests objectes d'ús quotidià eren usats com a vasos sagrats i objectes de culte durant el culte clandestí durant la Guerra Civil (1936-1939). El conjunt litúrgic prové d'una donació particular al Museu Diocesà de Barcelona.

Aparició: 14.06.23 / **Desaparició:** 25.09.23

BIOGRAFIA

Museu Diocesà de Barcelona. A cavall entre els segles XIX i XX naixien a Catalunya els primers museus diocesans d'Espanya, amb la missió de preservar el valor material i immaterial de tots aquells objectes que eren a les parròquies de la diòcesi i ja no servien al culte. El 22 d'octubre de 1916 s'inaugurava el Museu Diocesà de Barcelona a la planta

baixa del Seminari Conciliar. El seu primer director, Mn. Manuel Trens Ribes, fou un dels eclesiàstics més influents en el món de la cultura catalana de la seva època. Aviat va començar a pensar en el trasllat del museu a la Casa de l'Almoina, trasllat que per diversos motius no es va fer efectiu fins el 1989, sota la direcció de Mn. Josep M. Martí i Bonet. En aquell moment es restaurà l'edifici, i el Museu Diocesà de Barcelona obrí les seves portes a la Casa de l'Almoina amb l'exposició "Millenum. Història i art de l'Església catalana".

Variaciones para voz / Conversaciones sumisas

Paula Pérez-Roda

Col·laboració: Ángela Segovia, Éricka Flórez, Rafael Sánchez-Mateos Paniagua

Producció: Adrián Aldihni

Variaciones para voz / Conversaciones sumisas planteja un exercici de veu i de pensament, replicable i expandible, en el qual una sèrie de converses íntimes serveixen de matriu per imaginar una praxi possible del pensament crític i públic en la qual es prescindeix dels estilemes atencional, semàntic i postural del discurs, la xerrada o la conferència, i les seves exigències de saber estar.

Imagina en el lloc del coneixement un flux en el qual, ja està: s'arriba a la ràfega en aparents cristal·litzacions verbals i visuals. Sense coacció, són ja pròtesis, i no ficció de permanència.

Variaciones para voz / Conversaciones sumisas I. Con todos los ojos, feat.

Rafael Sánchez-Mateos Paniagua

A "Con todos los ojos", que es podrà escoltar entre juny i juliol, dues veus s'escolten en una recerca per sotmetre's a les propostes d'atenció de l'altra. Les coses a les quals miren ofereixen una oportunitat de llibertat passiva.

Aparició: 14.06.23 / **Desaparició:** 13.07.23

Variaciones para voz / Conversaciones sumisas II. Pero las imágenes son

polisémicas, feat. Ángela Segovia

"Pero las imágenes son polisémicas", que es podrà escoltar entre juliol i agost, presenta una conversa entorn d'imatges mil·lenàries el sentit de les quals mai s'acaba d'omplir o tancar. La triangulació entre el simbòlic, el visual i el raonament-en-directe planteja un infinit verbal interpretatiu en la finitud formal d'una imatge estable.

Aparició: 13.07.23 / **Desaparició:** 04.09.23

Variaciones para voz / Conversaciones sumisas III. Escogí esta coreografía para hacerla juntas, feat. Éricka Flórez

"Escogí esta coreografía para hacerla juntas", que es podrà escoltar al setembre, convida a entrar en l'experiència observadora de l'espai des de la pervivència dels ritmes en els cossos. L'afectació del cos sobre el pensament esdeveniment en un temps-espai resignifica tant el coneixement binari com les seves polars contrapolítiques categòriques. Imagina en el lloc del coneixement un flux en el qual, ja està: s'arriba a la esquerra en aparents cristal·litzacions verbals i visuals. Sense coacció, ja són pròtesis, i no ficció de permanència.

Aparició: 04.09.23 / **Desaparició:** 25.09.23

BIOGRAFIA

Paula Pérez-Roda (Madrid, 1989) és investigadora, editora i artista. Doctora a la Universitat de Princeton amb una tesi sobre el pas de la literatura a les arts verbals en

Generalitat
de Catalunya

mòni
santa
cà

l'Estat espanyol entre 1909 i 1936, ha escrit assajos i articles al voltant de les tecnologies, les percepcions i les interfícies dels ordres lletrats i les arts verbals i performatives a publicacions especialitzades i generals, així com diferents llibres d'art. És/va ser part del col·lectiu de selecció de veus i sons tacoderaya, del projecte de pensament públic BOYA~célula i del seminari de recerca en llengües i llenguatges dels darrers dies de l'euro Seminario Euraca. El seu treball i converses han tingut lloc a Matadero Madrid, MNCARS, CA2M, Conde Duque, L'Internationale, IVAM i diverses universitats, entre altres espais.

<https://linktr.ee/hidepaulahide>

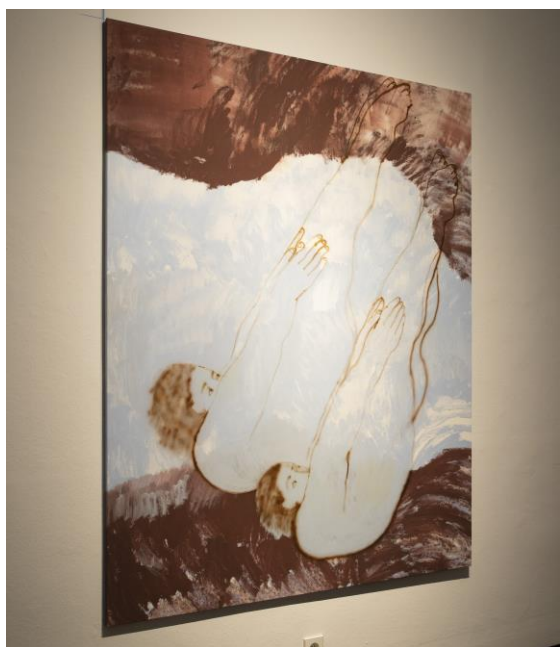

Objeto-Saltito / Saltito

Rita Sala

Objeto-saltito, 2023. Rita Sala, Víctor Vallès i Max Milà

Saltito: Rita Sala

Saltito / Objeto-Saltito

Dues pintures fetes amb la mateixa tècnica (mixta) i paleta de colors però instal·lades en espais i condicions diferents de manera que es generin comunicacions entre elles. “Entenc aquestes dues pintures com un amalgamat d’assenyalaments, de dins a fora de fora a dins.”

Les dues peces mostren uns cossos que salten, però presenten dos tipus de salts: per una banda, el salt individual, amb un moviment més aviat estàtic i, per l'altra, un salt col·lectiu i dinàmic.

Objeto-saltito, la del salt individual, està situada a l'escala del Santa Mònica. Penjada d'un suport motoritzat a l'altura del segon pis, la peça va girant lentament 360° al voltant d'un cercle imaginari que ressegueix el diàmetre del forat interior de les escales. Víctor Vallès i Max Milà han fet el disseny i la producció d'aquest suport i la seva il·luminació (integrada dins del suport).

Aparició: 14.06.23 / **Desaparició:** 25.09.23

Saltito, la del salt col·lectiu, no té moviment i està instal·lada a l'espai expositiu de *Ple de forats*.

Aparició: 14.06.23 / **Desaparició:** 11.09.23

BIOGRAFIA

Rita Sala (Barcelona, 1994). De la mà de la pintura, la instal·lació i l'escriptura, Sala ha anat generant imatges: espais que delimiten i rodegen; espais que contenen al mateix temps que són continguts. Investiga els moviments de la imatge a la persona, i centra el punt de mira en el que s'entén per espai (exterior/interior) i com hem après a relacionar-nos-hi. "Crec que la mirada envers allò que ens envolta s'estableix sota aquesta circulació, en una interfície vertiginosa que ens situa en la possibilitat de quedar, per una banda, sostinguts i, per l'altra, agitats. Em trobo de front amb la idea que és a partir de l'espai, de com ens col·loquem dins d'aquest i de com hi intervenim, que podem arribar a copsar altres maneres de comprendre el món i les seves narratives."

Relieves

Rubén Grilo

2023

Producció: Jose Carlos Romero, TMDC

Agraïments: Pilar Gálvez, Fernando Gómez, Oriol Pont, Litus Codina i Oscar Gallart de la Companyia de titelles Herta Frankel, Teresa Travieso del Taller de Marionetes Travi, Laura Cortés i l'associació de la Casa Taller Pepe Otal

Relieves forma part d'un nou cos de treball inspirat en les talles dels retaules religiosos que recupera genèricament el llenguatge visual del desaparegut retaule major de l'església de Santa Mònica. Les formes fan al·lusió a comandaments de marioneta, esquelets de fusta utilitzats per manipular titelles de fil, que en aquestes peces apareixen sobredimensionats, inutilitzats i aplanats contra el pla, com si volguessin abandonar la seva funcionalitat per convertir-se en imatge.

A diferència de la talla manual, els relleus han estat esculpits amb una fresadora robòtica sobre un bloc de poliuretà, un procés utilitzat freqüentment en el prototipatge industrial, i posteriorment han estat coberts amb una làmina molt fina d'alumini mitjançant una tècnica similar a la dauradura tradicional. En aquest sentit, les peces recorren al vincle històric entre els titelles i les imatges religioses que està present en l'origen de la paraula 'marioneta', en referència a la Verge Maria, que apareixia freqüentment representada en els espectacles de titelles francesos del segle XVI.

L'apropiació agnòstica d'aquest imaginari es pot interpretar en si mateixa com un gest en contra de la iconoclàstia que heretem de l'art conceptual, però sobretot com una crida d'atenció davant la urgència de respondre amb imatges a un nou règim visual. És un recordatori que, ara més que mai, no només és la màquina la que produeix la imatge, sinó que també és la imatge la que produeix la màquina.

Aparició: 14.06.23 / **Desaparició:** 25.09.23

BIOGRAFIA

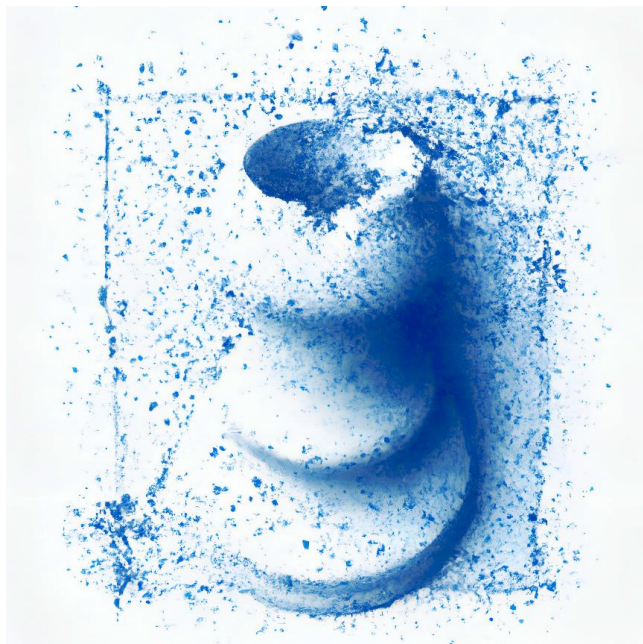
Rubén Grilo (Lugo, 1981) viu a Berlín. Ha exposat a LoPati, Amposta (2022); CentroCentro, Madrid (2019); ZKM Center for Art and Media, Karlsruhe, en col·laboració amb Metaphysics VR (2018); Union Pacific, Londres (2016); Fundació Joan Miró, Barcelona (2015); Künstlerhaus Halle für Kunst & Medien, Graz (2015); Kunstverein Hildesheim (2014); i CSS Bard, Nova York (2011), entre d'altres. Grilo va rebre la beca de la Fundació Botín (2013) i ha estat resident a Gasworks, Londres (2015) i a la Rijksakademie, Amsterdam (2011-2012). Actualment està treballant en la seva primera monografia, que serà publicada per Pasarela.

Ressò s2k2ky

En desaparèixer les obres originals de l'exposició *Ple de forats*, en queda una ressonància sonora que omple l'espai i permet recrear l'energia del que hi havia, generant una nova imatge en un medi diferent i percebut per un altre sentit.

Referenciant la forma, el material i els seus patrons. A mesura que passa el temps, la retroalimentació de la imatge augmenta exponencialment fins a arribar a la saturació, dissipant la nostra percepció del que hi havia degut a l'aparició constant de nous impulsos.

Aparició: 04.09.23 / **Desaparició:** 25.09.23

BIOGRAFIA

Joan Canyelles (Barcelona, 1995) és un productor musical i enginyer sonor. Busca en l'erosió i l'espai sonor quotidià una font d'inspiració per a les seves obres. Utilitzant principalment l'ordinador i sàmplers com a eina de creació, desenvolupa un estil musical experimental, amb ramificacions cap al club.

Anteriorment, ha presentat directe amb Hamill Industries al Sónar 2019, en solitari com a s2k2ky presentant material inèdit a finals de 2022, i ha participat en el disseny sonor del concert inaugural de AI+Music amb Marco Mezquida i l'UPC al 2021.

Les seves composicions musicals, caracteritzades per la seva naturalesa experimental, transporten l'audiència a un món on el so es converteix en una experiència tàtil i envoltant. Amb un bagatge destacat, ha presentat un directe sota el nom de s2k2ky a finals d'any, oferint una experiència sonora única. A partir del so, busca transmetre als oients una experiència immersiva, recalcant-ne la part tàtil.

Llenar un vació

Sofía Montenegro

2023

Col·laboració de so: Jota Cassone

Tècnic de so: Joan Cabré Miret

Producció de sistemes: Carlos Carbonell

Disseny del text: Valentina Alvarado Matos

Edició textual: Marta van Tartwijk

El buit pot tenir múltiples formes. Aquesta instal·lació explora maneres de modelar-lo. S'inicia amb el text per continuar amb l'espai, l'oïda i la mirada.

Una dona condueix un cotxe. La càmera mostra la imatge des del parabrises. Ella la mira fixament mentre agafa el volant. A la finestra posterior es veu un paisatge. El camp és pla sota el cel cobert. A la distància s'aprecien uns arbres i el contorn d'unes muntanyes. De sobte, esclata un llampec que cau al carrer darrere d'ella. Escolta el tro i mira cap enrere, però el llampec ja no hi és. Torna la vista al camí i continua conduint. Salta un altre esclat i el cel trona de nou. Gira el cap novament, però no arriba a veure'l. Cau un altre raig i es gira encara més ràpidament, però el llampec ja no hi és.

Aparició: 14.06.23 / **Desaparició:** 15.09.23

BIOGRAFIA

Sofía Montenegro (Madrid, 1988) desenvolupa la seva tasca entre el so, la imatge, el text, la mediació i les arts escèniques. Montenegro va estudiar Belles Arts i Estudis Culturals entre Utrecht i Madrid, i un Màster en Pràctica Artística al Dutch Art Institute. Actualment és resident a Hangar.

Ha mostrat el seu treball en exposicions, accions i performances a Can Felipa Arts Visuals (Barcelona), Bulegoa (Bilbao), MNCARS, LCE, El Chico (Madrid), Kunstraum Bethanien (Berlín), Bosque R.E.A.L., Ekkisens (Reykjavik), Laboral Centro de Arte (Gijón), Sala de Arte Joven (Madrid), W139 (Amsterdam), Ron Mandos Galerie (Amsterdam) i Teatro Pradillo, entre d'altres.

Recentment, ha estat resident a Futurama Alentejo, BilbaoArte, CRA Matadero Madrid i al programa Artistes en Residència. També ha col·laborat en projectes i residències al CaixaForum de Barcelona, Lugar a Dudas (Cali), Tbilisi Triennial i el Kunstverein Munich.

Montenegro va ser premiada a Generación 2022 i ha estat seleccionada per al Premi Miquel Casablanca 2023. També va guanyar el Jan Zumbink Prijs i el Piet Bakker Prijs als Països Baixos.

Capgrossos Taller Sarandaca

1995-2018

Motlles de capgrossos disposats tal com es van trobar a Taller Sarandaca. Amb el pas del temps, aquests arquetips universals s'han anat substituint per representacions de personalitats públiques, o de veïns dels pobles, o de figures històriques associades al lloc. Davant d'una producció turbo-capitalista que, en la seva acceleració i repetició, homogeneïtza la representació d'un món, en aquest cas, la cultura popular tendeix al local i al particular com a estratègia per protegir-se, autorepresentar-se i mantenir la seva pròpia memòria.

Aparició: 14.06.23 / **Desaparició:** 08.09.23

BIOGRAFIA

Taller Sarandaca és un taller d'escultura i imatgeria festiva creat i dirigit per Ramon Aumedes i Ferré el 1973, situat des del 2006 a la Fàbrica de les Arts Roca Umbert de Granollers.

Ramon Aumedes i Farré (Guissona, 1950) és un artista polifacètic que es dedica a l'escultura, la pintura i el dibuix. L'any 1973 crea el seu propi taller en el qual ha estat treballant ininterrompudament i de manera exclusiva fins a la data d'avui. Des de l'any 1984 compagina l'escultura amb la construcció de gegants, dracs, capsgrossos i peces de grans dimensions al Taller Sarandaca.

sarandaca.com

Generalitat
de Catalunya

mòni
c
santa

Converses i cicles d'activitats

Ple de forats és també una sèrie de converses i cicles d'activitats que interrompen, desvien i acumulen experiències i preguntes sobre la imatge contemporània.

El primer cicle, comissariat per Garbiñe Ortega, proposa un "recalibratge col·lectiu". Sota el títol *Activar los poderes de otro cuerpo*, busca afinar l'escolta i la visió mitjançant una sèrie de propostes performatives i cinematogràfiques que es desenvoluparan en dues jornades: la primera al juny, els dies previs a la inauguració, i la segona part el dia 16 de setembre.

El segon cicle, *Oïdes sense parpelles*, comissariat per Joan Canyelles, explora la imatge sonora amb dues jornades de concerts d'artistes com Uriel Barthélémi, Okkre, Atrice o Zoe McPherson.

El programa es completa amb una sèrie de converses al voltant de la imatge contemporània proposades per Andrea Soto Calderón, David Bestué i Joan Fontcuberta.

Activar los poderes de otro cuerpo I

Cicle comissariat per Garbiñe Ortega en col·laboració amb l'alumnat de l'Elías Querejeta Zine Eskola (Paul Bonnarne, Pol Crosas, Lucía Dellacha, Sara Domínguez López, Alejo Duclós, Lorena García i Deva Pereda):

10.06 / 19:00 h: Projectió de **Parsi**, d'Eduardo Williams, i conversa amb el cineasta
10-11.06 / 11:00 h, 12:30 h, 16:00 h, 17:30 h, 19:00 h: **Masajes de la visión** / Idoia Zabaleta i Leticia Morales

21.06 / 18:30h: **Iconofàgia: l'era de les fotografies voraces** / Joan Fontcuberta

27.06, 05.07, 13.07, 07.09 / 16:00 h: **Rompimiento embocadura** (Restauració de telons) / Fernando Gandasegui amb Marta i Núria Castells i Helena Salvador

12.07 / 18:30 h: **Imagen escena** / Andrea Soto Calderón i Adnen Jdey

15.07 / 10:00 h: **Rompimiento embocadura** (Hàptica teatral) / Fernando Gandasegui amb Magdalena Garzón

13.09 / 18:30 h: **No imatge** / David Bestué i Marta Azparren

Activar los poderes de otro cuerpo II

Cicle comissariat per Garbiñe Ortega en col·laboració amb l'alumnat de l'Elías Querejeta Zine Eskola

16.09 / 11:00 h: **The World Wide Tuning Meditation**, de l'autora Pauline Oliveros
16.09 / 11:30 h: Sessió de peces audiovisuals i sonores
16.09 / 13:00 h: Conferència performativa de Rabih Mroué

Oïdes sense parpelles

Cicle de concerts comissariat per Joan Canyelles

20.09 / 20:00 h: Uriel Barthélémi + Okkre
21.09 / 19:00 h: Atrice + Zöe Mc Pherson

22.09 / 19:00 h: Performance sonora / Alexandre Chanoine

Més informació: <https://artssantamonica.gencat.cat/ca/detall/Ple-de-forats>

Generalitat
de Catalunya

mòni
santa
cà

BIOGRAFIES

Garbiñe Ortega (Vitoria-Gasteiz, 1981). El seu treball com a comissària s'ha mostrat internacionalment en institucions com Film Society del Lincoln Center (NY), Tate Modern, Film Museum de Viena, Pacific Film Archive, National Gallery of Art de Washington o Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. Va ser codirectora de programació de la Gira de Documentals Ambulante (Mèxic), directora artística del festival Punto de Vista (2018-2021) i comissària de la Sala Z d'Artium (2021-2022). Ha produït pel·lícules de Nicolás Pereda, Lois Patiño, Matías Piñeiro o Virginia García del Pino. Ha estat editora de diversos llibres, entre els quals es troben "Jonathan Schwarz: To Light, To Love, To Time" (2019), "Meditaciones sobre el presente: Ute Aurand, Helga Fanderl, Jeannette Muñoz, Renate Sami" (2020) o "Cartas como películas" (2022). És la comissària d'una exposició de cinema titulada "Somewhere from here to heaven", que inclou nous treballs d'Ana Vaz, Ben Rivers, Eduardo Williams i Apichatpong Weerasethakul.

Joan Canyelles (Barcelona, 1995) és un productor musical i enginyer sonor nascut a Barcelona el 1995. Busca en l'erosió i l'espai sonor quotidià una font d'inspiració per a les seves obres. Utilitzant principalment l'ordinador i sàmplers com a eina de creació, desenvolupa un estil musical experimental, amb ramificacions cap al club.

Anteriorment, ha presentat directe amb Hamill Industries al Sónar 2019, en solitari com a s2k2ky presentant material inèdit a finals de 2022, i ha participat en el disseny sonor del concert inaugural de AI+Music amb Marco Mezquida i l'UPC al 2021.

Les seves composicions musicals, caracteritzades per la seva naturalesa experimental, transporten l'audiència a un món on el so es converteix en una experiència tàctil i envolvent. Amb un bagatge destacat, Joan ha presentat un directe sota el nom de s2k2ky a finals d'any, oferint una experiència sonora única. A partir del so, busca transmetre als oients una experiència immersiva, recalcant-ne la part tàctil.

Altres activitats

Paral·lelament, les Mòniques —les 20 artistes residents en el Santa Mònica que actuen organitzades en 7 gremis— desplegaran activitats i dispositius que comparteixen amb l'exposició algunes de les seves preguntes de partida.

Així doncs, reflexionarem sobre com podem transformar la nostra manera d'observar enmig de la saturació d'imatges que vivim, tindrem l'oportunitat d'escoltar el mapa sonor dels voltants del Santa Mònica a través dels buits deixats entre les peces de l'espai expositiu, i ens preguntarem com consumim i reproduïm imatges a través del karaoke, en una activitat que s'obrirà a la participació del públic durant la Festa Major del Raval.

Més informació:

<https://artssantamonica.gencat.cat/ca/detall/Recerca-i-experimentacio-artistica>

Crèdits

PLE DE FORATS

Taula curatorial i museografia:

Èlia Bagó
Marta Echaves
Sara Torres

Cicles d'activitats comissariats per:

Garbiñe Ortega
Joan Canyelles

Converses comissariades per:

Andrea Soto Calderón
David Bestué
Joan Fontcuberta

Disseny de mobiliari expositiu:

Sociedad 0

Comunicació creativa:

RM

SANTA MÒNICA

Direcció Enric Puig Punyet

Exposicions Roger Vinent Arnau

Producció tècnica Marina Rubio Marco

Activitats Eva Ruiz

Gestió econòmica Cristina Güell

Administració Andreu Carreras i Novich

Comunicació i Premsa Clara Bofill Pumarola

Mediació i Educació Marta Gracia Valladares

Difusió Juanjo Gutiérrez

Web Luis Villalón

Xarxes socials Cesc Grau Serratusell

Fotografies Jordi Play

Disseny gràfic Ellen Dietrich

Edicions Cinta Massip

MÒNIQUES (ARTISTES RESIDENTS)

Gremi de Comunicació

Lara Martínez
Irena Visa

Gremi de Digitalització

Carlos Carbonell
Marc Villanueva Mir

Gremi d'Educació

Gemma París
Marta R Chust

Alba Rihe
Alejandro Santaflorientina

Gremi d'Edició

Antonis Antoniou
Marta Sesé

Gremi d'Espais

Pedro Bennaton
Anna Solanilla

Gremi de Gastronomia

Natalia Carminati
Laura Torres Gandía
Sonia Villar
Carolina Zerpa

Gremi de Participació

Juan David Galindo
Tau Luna Acosta
Clara Piazuolo
Diana Rangel

EQUIP DE MEDIACIÓ

MagmaCultura, SL
Ainhoa Arroyo Tomás
Elizabeth Bertolín Mercado
Sílvia Camacho Riart
Oscar Canal Vicente
Alba Coll Zapata
Raül González Carrasco
Roser Martín Ausió
Héctor Martos Avellaneda
Àngel Monlleó Marsal
Josep Francesc Valero Garcia

MUNTATGE

Grop exposicions i museografia, SL
Raul Baeza Calleja
Ferran Costa Fontanet
Manuel Delgado Barruquera
Francesc Fornaguera Bau
Fco. Javier Hernandez Ruíz
Irene Julve Nieto
Xesco Muñoz
Carles Portillo Recio
Manuel Ríos Calatayud
David Segura Marfil
Ricard Sellarés Puig
Mariano Verdejo
Jaume Vila-Clarà Martin
Luis José Hernández Campo
Alejandro Aznar
Andrea Vergara

IMPRESSIÓ

Uan Tu Tri
Marc Ventura
Ula Solsona

NETEJA

Mitie Facilities Services S.A.
Rosa Bajaña
Julia Barrueto
Niurki Cuevas
Sergio Sánchez Blesa
Elizabet Tipán
Lídia Toala
Lali Ventaja

SEGURETAT

SPM Seguridad
Maria Isabel Bermejo Celdrán
Juan Carlos Alba Collado
Daniel Sanchez Sánchez
Mileidys Landestoy
Fabian Arnaldo Jaeggi

MANTENIMENT

Urbia Services
José María de Santos
Marc Ferrer
Ariel Agustopa
Mohamed

IL·LUMINACIÓ

Intervento
Maria José Dominguez Vazquez
Pelayo Rodriguez Gonzalez

PINTURA

Projectes Micma, SL
Adolfo Aliaga
Javier Nicolas

ORGANITZAT PER

sànta mònica

ic3c Institut Català de les
Empreses
Culturals

Generalitat
de Catalunya

Generalitat
de Catalunya

sànta mònica

Nota de premsa

Barcelona, 14 de juny de 2023

El Santa Mònica presenta “Ple de forats”, una exposició que convida a reconciliar la mirada automàtica i saturada amb la imatge contemporània

- La mostra inclou obres d'artistes internacionals com Anna Daučíková, Hans Eijkelboom, Ester Fleckner, Laure Prouvost, Arthur Jafa, Alejandra Riera o Alexandre Chanoine, així com projectes de nova producció d'artistes com Francesc Ruiz, Alex Palacín, Eulàlia Rovira, Beatriz Olabarrieta, Fernando Gandasegui, Max Milà, Paula Pérez-Roda, Rita Sala, Rubén Grilo o Sofía Montenegro, que acumulen experiències i preguntes al voltant de la imatge.
- L'exposició, curada per Marta Echaves, Sara Torres i Èlia Bagó, del col·lectiu Sociedad 0, proposa un joc d'aparicions i desaparicions entre la imatge i el so que anirà ocupant progressivament els espais del Santa Mònica.
- “Ple de forats” inclou també dos cicles d'activitats i concerts comissariats per Garbiñe Ortega i Joan Canyelles, i una sèrie de converses proposades per Andrea Soto Calderón, David Bestué i Joan Fontcuberta.
- “Ple de forats” s'inaugura aquest dimecres 14 de juny i es podrà visitar al Santa Mònica fins al 25 de setembre de 2023.

El Santa Mònica inaugura avui dimecres a les 19h l'exposició ***Ple de forats*** curada per **Marta Echaves, Sara Torres i Èlia Bagó** del col·lectiu **Sociedad 0**. La mostra proposa un joc d'aparicions i desaparicions, de forats i mirades, que comença en forma de pregunta: com ens relacionem amb la imatge contemporània?, què passarà quan les imatges tècniques es mengin definitivament el món?, per què continuar fent exposicions?

La mostra inclou obres d'artistes internacionals de referència com **Anna Daučíková, Hans Eijkelboom, Ester Fleckner, Laure Prouvost, Arthur Jafa, Alejandra Riera o Alexandre Chanoine**, així com projectes de nova producció d'artistes com **Francesc Ruiz, Alex Palacín, Eulàlia Rovira, Beatriz Olabarrieta, Fernando Gandasegui, Max Milà, Paula Pérez-Roda, Rita Sala, Rubén Grilo o Sofía Montenegro**, que acumulen experiències i possibilitats al voltant de la imatge i desarticulen la mirada automatitzada i saturada.

Ple de forats inclou també una sèrie de converses proposades per **Andrea Soto Calderón, David Bestué i Joan Fontcuberta**, un cicle d'activitats comissariat per **Garbiñe Ortega**, en col·laboració amb l'alumnat de l'Elías Querejeta Zine Eskola, que proposa un “recalibratge col·lectiu” de la visió amb convidats com Eduardo Williams o Rabi Mouré, i un cicle de concerts comissariat per **Joan Canyelles** amb artistes com Uriel Barthélémi, Okkre, Atrice o Zöe Mc Pherson.

Amb un total de **40 propostes artístiques (27 peces i 13 activitats)**, ***Ple de forats*** proposa una experiència corporal que ens reconcilii amb la imatge contemporània, en un moment en què intuïm que deixarà de ser el que era i el que és, però en què tampoc sabem del cert què serà. Les obres i els diferents elements expositius s'entremesclen amb l'arquitectura del Santa Mònica en un *contínuum* que convida a

passar l'estona, a deambular, a “quedar-nos entre els forats que són la possibilitat de tota imatge”.

L'exposició, que **es pot visitar del 14 de juny al 25 de setembre**, està pensada també en clau temporal mitjançant un joc d'aparicions i desaparicions que faran única cada visita. **A poc a poc i especialment durant el mes de setembre, la “imatge sònica” anirà ocupant el Santa Mònica i ens convidarà a tornar a mirar i a obrir-nos a les possibilitats perceptives del so.** Podeu consultar tot el programa d'activitats i transformacions de l'exposició a santamonica.cat

El Santa Mònica, un centre de creació col·lectiva

Amb *Ple de forats*, el Santa Mònica segueix explorant formes experimentals de curadoria. En aquest cas, interrogant-se sobre les possibilitats de la imatge contemporània i qüestionant el fet expositiu en la línia narrativa del projecte del centre iniciat la tardor del 2021.

La metodologia de treball que proposa el Santa Mònica ha possibilitat que artistes, comissàries i col·laboradors es trobin, donant forma col·lectivament al projecte, amb uns tempos dilatats que permeten anar descobrint poc a poc les preocupacions i els desitjos al voltant de les preguntes formulades inicialment.

Amb aquesta nova forma de fer, marcada per la directriu d'Enric Puig Punyet, el Santa Mònica aposta per la creació col·lectiva, la desjerarquització institucional i abraça fórmules diverses de participació horitzontal. En total, més de quaranta artistes participen cada quatre mesos en un procés de construcció compartida, agrupats sota un tema. Al mateix temps, diversos gremis d'artistes residents, grups formats per convocatòria pública, experimenten amb les mateixes infraestructures institucionals des de les seves pràctiques artístiques com a part addicional de la programació amb la voluntat que el Santa Mònica esdevingui un espai en constant construcció de nous significats compartits i obertura de nous interrogants.

Contacte Premsa

Santa Mònica

info.santamonica@gencat.cat

Coordinació de Comunicació i Premsa

Clara Bofill Pumarola

cbofillp@gencat.cat

Tel.: (+34) 935 547 861 / 677 29 21 26

Santa Mònica

La Rambla, 7

08002 Barcelona

T 935 671 110

info.santamonica@gencat.cat

Entrada lliure

Horari: de dimarts a diumenges i festius d'11 h a 20.30 h;

Dilluns tancat, excepte festius

santamonica.cat

**Generalitat
de Catalunya**

santa mònica
c